

XV Dum. din Timpul Ordinar – 13 iulie 2014

Semănătorul a ieșit să semene

Mt 13,1-23

În ziua aceea, ieșind din casă, Isus s-a așezat pe țărmul mării. S-a adunat în jurul lui o mulțime atât de mare încât el s-a urcat în barcă să se așeze și toată mulțimea stătea pe țărm, iar el le spunea multe în parabole: „Iată, semănătorul a ieșit să semene și în timp ce semăna, o parte a căzut de-a lungul drumului. Au venit păsările cerului și au mâncat-o. O altă parte a căzut pe loc pietros, unde nu avea pământ mult, și îndată a răsărit pentru că nu avea pământ adânc, iar când soarele a răsărit, s-a veștejit și, pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini. Spinii au crescut și au înăbușit-o. Iar alta a căzut în pământ bun și a dat rod: care o sută, care șaizeci, care treizeci. Cine are urechib, să asculte!”

Apropiindu-se, discipolii i-au spus: „De ce le vorbești în parabole?” Iar el le-a răspuns: „Vouă v-a fost dat să cunoașteți misterele împărăției cerurilor, dar lor nu le-a fost dat, căci celui care are i se va da și-i va prisosi, iar celui care nu are, i se va lua și ceea ce are. De aceea le vorbesc în parabole pentru ca văzând să nu vadă și auzind să nu audă, nici să nu înțeleagă și să se împlinească profeția lui Isaia care spune: *De ascultat veți asculta, dar nu veți înțelege și de privit veți privi, dar nu veți vedea. Căci inima acestui popor a devenit insensibilă, urechile lor cu greu aud, iar ochii și i-au închis ca nu cumva să vadă cu ochii și să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima și să se întoarcă, iar eu să-i vindec.*

Însă fericiți sunt ochii voștri pentru că văd și urechile voastre pentru că aud! Adevăr vă spun: mulți profeți și drepti au dorit să vadă ceea ce vedeți și n-au văzut și să audă ce auziți și n-au auzit. Așadar, ascultați parabola semănătorului! Când cineva ascultă cuvântul împărăției și nu-l înțelege, vine Cel Rău și răpește ceea ce a fost semănat în inima lui: acesta este ce s-a semănat de-a lungul drumului. Ce a fost semănat pe loc pietros este cel care ascultă cuvântul și-l primește îndată cu bucurie, dar nu are rădăcini în sine, este de scurtă durată; când vine o încercare sau o persecuție din cauza cuvântului, imediat se scandalizează. Ce a fost semănat între spini este cel care ascultă cuvântul, dar grija acestei lumi și plăcerea înșelătoare a bogăției înăbușă cuvântul și rămâne fără rod. Iar ce a fost semănat în pământ bun este acela care ascultă cuvântul și-l înțelege. Acesta aduce rod și face care o sută, care șaizeci, care treizeci”.

Parabola semănătorului prezentă în cap. 13 al evangheliei lui Matei nu are scopul să fie o invitație a ne examina pe noi înșine, pe cât o încurajare a discipolilor la anunțarea evangheliei. Dacă în trei terenuri se falimentează, în al patrulea rodul este atât de abundent încât se repară toate pierderile. De ce? Pentru că Isus se încrede în puterea Cuvântului Creator a lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Isus este același Cuvânt al acelui Dumnezeu care a spus: **Să fie lumină, și lumină a fost.** Acel Dumnezeu care prin profetul Isaia ne garantează: **Ce va fi de Cuvântul ieșit din gura mea: nu se va întoarce la mine fără rod, fără să fi realizat ceea ce doresc și fără să îndeplinească ceea pentru care am trimis-o.** Acesta este forță mesajului lui Isus.

Așadar cuvântul său conține în el o energie, o putere creatoare care atunci când este ascultat, eliberează întreaga sa putere, energie. Și acest lucru Isus îl expune prin parabole. De ce îl expune prin parabole? Discipolilor pe care i-a inițiat în misterele Împărăției lui Dumnezeu, ... ce sunt misterele? Misterele sunt o cunoaștere secretă. Și care este această cunoaștere secretă a Împărăției lui Dumnezeu?

Că iubirea lui Dumnezeu este universală.

Iubirea lui Dumnezeu nu are un popor preferat sau o parte a lumii privilegiată. Iubirea lui Dumnezeu este universală. Dar aceasta poporului evreu nu se putea spune. Poporul, îmbătat de o ideologie naționalistă, l-ar fi refuzat pe Isus, ca și atunci când în evanghelia lui Luca, Isus încearcă să propună acest lucru la Nazareth și scapă doar cu puțin înainte de a fi lapidat.

Așadar Isus, poporului, îi vorbește în parabole, astfel cine este în sintonie cu el poate să priceapă; iar pentru alți va fi un gând pe care mai târziu va trebui să-l maturizeze.

Aici Isus ne propune parabola semănătorului sau a celor 4 terenuri, și este însuși Isus care ne-o explică, iar noi ne vom limita doar la a sublinia comentariul său. **În timp ce semăna, o parte a căzut de-a lungul drumului. Au venit păsările cerului și au mâncat-o.** Așadar aici este o parte de sămânță care, abia a căzut și imediat este luată, deci este o parte care nici nu apucă să încolțească.

Și Isus însuși comentează: **Când cineva ascultă cuvântul împărăției și nu-l înțelege**, fiindcă pentru a înțelege această parabolă este nevoie de conversiune. Precum în pasajul din cap 6 vv. 9-10, pe care Isus îl citează de-a lungul acestei parabole, când profetul Isaia se confruntă cu neînțelegerea poporului, și care concludă ca **să nu înțeleagă cu inima, să nu se convertească, iar eu să-i vindec.**

Pentru a înțelege această parabolă a Domnului este necesară convertirea, iar convertirea în evanghelia lui Matei este de a pune binele omului pe primul loc ca și valoare absolută. Așadar, Isus spune, **Când cineva ascultă cuvântul împărăției și nu-l înțelege**, tocmai pentru că îi lipsește convertirea, **vine cel rău și răpește ceea ce a fost semănat în inima lui. Acesta este ce s-a semănat de-a lungul drumului.**

Cel rău este imaginea puterii, ambiției. Aceste persoane sunt complet refractare sau ostile la cuvântul Domnului, și îi văd chiar ca pe un pericol împotriva propriilor interese. Deci un faliment total, în primul teren nici măcar nu răsare, nu încolțește.

O altă parte a căzut pe loc pietros, unde nu avea pământ mult, și îndată a răsărit pentru că nu avea pământ adânc, iar când soarele a răsărit, s-a veștejit și, pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat. Efectul soarelui asupra plantelor este benefic, este ceea ce dă forță și o face să crească. Aici în schimb o arde, o distruge. Dar vina nu este a soarelui, vina este a plantei, sau mai bine zis a terenului, pentru că fiind pietros, planta nu a putut să prindă rădăcini și s-a uscat.

Prima nu încolțea, acum încolțește, dar imediat se usucă. Și Isus însuși comentează: **Ce a fost semănat pe loc pietros, este cel care ascultă cuvântul și-l primește îndată cu bucurie**, deci este un entuziasm la acest mesaj, și văd în cuvântul lui Isus un răspuns la propria dorință de plinătate a vieții, **dar nu are rădăcini în sine**, adică cuvântul nu face rădăcini în persoană, nu o pătrunde, nu o transformă.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie primit, o dată primit, acceptat, acesta eliberează toată capacitatea sa care transformă individul.

Dacă nu este această transformare, **când vine o încercare sau o persecuție ...** dar Isus i-a proclamat fericiți pe cei persecutați! Este clar că anunțarea acestui mesaj de iubire este împotriva intereselor lumii care trăiește din putere și este normal să fie ostilitate sau persecuție **din cauza cuvântului**. Și Isus spune: **imediat se scandalizează**. Literar se scandalizează, adică se împiedică. Așadar aceste persoane entuziaste care se gândesc că urmându-l pe Isus vor primi aplauze, recunoștință, și când în schimb vor vedea că sunt neînțelese și persecutate, vor cădea.

Isus continuă: **O altă parte a căzut între spini. Spinii au crescut și au înăbușit-o**. Aici terenul este bun, dar era un teren unde erau și spini. A crescut planta, dar **spinii au crescut și au sufocat-o**. Și Isus comentează: **Ce a fost semănat între spini este cel care ascultă cuvântul, dar grija acestei lumi și plăcerea înșelătoare a bogăției înăbușă cuvântul și rămâne fără rod**.

Ce înseamnă? Preocupările lumii îi fac să vadă în bani și bogăție soluția lor. Ei bine când se reușește să se ajungă această bogăție, acești bani, în schimb imediat după aceasta se declanșează noi ambiții, noi dorințe, noi exigențe, și ne face să ne simțim din nou în neajunsuri economice, văzând în bani încă o dată soluția la preocupările noastre.

O persoană care este mereu preocupată economic, o persoană care se gândește mereu și exclusiv doar la el, cum poate să se gândească la alți? Este pentru aceasta că în ei se sufocă cuvântul. Aici tragedia este că terenul este bun, produce, dar persoana nu a smuls planta cea rea a ambiției, a bogăției. Pentru Isus valoarea persoanei consistă în generozitatea sa, și un individ care este mereu preocupat de el, în mod natural nu poate să fie generos.

În final Isus spune: **Iar alta a căzut în pământ bun și a dat rod**. Așadar în primul nu încolțeste, în al doilea răsare și se usucă, în al treilea crește și se sufocă, aici în schimb în teren bun eliberează toată energia sa **și a dat rod, care o sută, care șaiszeci, care treizeci**, de fiecare.

Pe timpul lui Isus, în cultura epocii, când un bob de grâu producea un spic cu zece sau treisprezece boabe era deja considerată o recoltă bună, pentru că media era de șapte sau opt boabe. În ani excepționali se avea un spic chiar de treizeci de boabe. Ei bine, ceea ce este excepțional, extraordinar, Isus îl pune la sfârșit. Isus spune că va rodi o sută, șaiszeci sau treizeci. Nu începe cu treizeci și apoi șaiszeci și o sută. Ceea ce deja este extraordinar Isus îl pune la sfârșit. La început pune în schimb o sută. Când există convertire și se primește acest cuvânt fără a-i pune nici o limită, cuvântul eliberează energia sa creatoare și se transformă în binecuvântare. Numărul o sută în Biblie este imaginea binecuvântării.

Cuvântul intră în individ, îl transformă și individul însuși devine acest Cuvânt și existența sa este o binecuvântare pentru cei din jurul său de care se apropie.